

Fullt på Culturums scen i söndags av kör och stor orkester med kompgrupp, solisterna Åsa Bergfalk och Magnus Bäcklund samt dirigenten och arrangören Staffan Sjösvärd.

Många ville minnas sin ungdoms låtar

Satsningen lyckades. Biljettförsäljningen tog fart och det blev två nästan fullsatta föreställningar i söndags med Pure British, alltså pop- och rocklåtar från den brittiska guldåldern. Därmed har också Filharmoniska Sällskapet visat sig starkt och existensberättigat och berett till samarbete och gränsöverskridande och vad ni vill. Glöm nu bara inte att det i april kommer en av de allra bästa symfonierna, den "Från nya världen". Av Antonin Dvorak. Då gäller det. Också!

Viktigast en kväll som denna är väl knappast orkestern utan sångsolisterna. Och roligt var det att från Queen-konserten återigen se och höra Magnus Bäcklund. Han kan den här genren och äger scenen med stor vighet och utstrålning och sjunger med full kraft ändå nerifrån tårna och ut i fingerspetsarna. Och han hade fått de bästa låtarna, tyckte jag, vilket kanske bidrog till att Åsa Bergfalk ibland sökte mer finstämda vägar att nå fram men var mycket stark och övertygande i ***Skyfall*** av Adele, som ju skrev denna pampiga låt för James Bond 2013.

En mycket stadig och bra kompgrupp backade upp, och där lyste allra mest Henrik Olsson

och hans elgitarr, till och med så att han i extranumret först sprack upp ett lyckligt leende och sen hamnade mitt på scenen mellan sångarna med det där kända distade gitarrsolot i **Highway to Hell**. Ja, det kan nog sägas att jag vältes omkull av den enorma kraften som körde över mig så skönt i den där gamla AC/DC-låten, som jag hittills undvikit. Vem vill åka motorväg till helvetet, liksom? Inte jag. Men ok, där stod ju på scenen i doa-kören (om uttrycket ursäktas) tre otroligt meriterade kyrkomusiker och sjöng för fulla muggar. Tur att vi lever i en upplyst tid – förr hade de väl blivit inkallade till kyrkoherden och måst förklara sig???

Missa nu inte min favoritvariant av denna rocklåt med **The Ukulele Orchestra of Great Britain** (finns förstås på YouTube).

Nå, orkestern ska vi inte glömma bort. Viktigast av allt, för mig, var att där fanns ett ordentligt brass med tre valthorn, trumpet, tromboner och så en JÄTTESTOR bastuba. För elbas är nog bra för att pumpa fram gunget men kan slänga sig i väggen i ett avseende – det är bara en bastuba som kan få en hel sal att vibrera av så mäktigt fylliga långa bastoner. Det ska vara orgel i så fall.

Harpa fanns ingen men det fixade synten men – tänkte ni på att Elton John spelar ”Your Song” på en riktig flygel? Den här gången var det förstås ok med en synt MEN inte samma klang! I andra änden hördes flöjterna ofta ligga i höjden och färga klangen medan oboerna ofta fick inleda med att presentera de långsamma låtarnas teman – men observera hur känsligt och elegant den djupare varianten engelsk horn fick komma in och avrunda en låt.

Stråkarna fick rätt ofta spela korta toner som om de vore rytminstrument. En bra trummis hade annars full koll på den saken. Men obs att det behövs pukor för att få fram så där snygga stegringar i en virvel och xylofon för att vässa attackerna och tubular bells när det ska vara magisk melodi. Staffan Sjösvärd kan med andra ord sina saker som arrangör och hade också lagt till en tjugig coda som avsvalnade slut till en av låtarna. Kul också att han valt ut den där arabisk-influerade **Mustapha** som helt instrumental Queen-låt. Och jättebra att han höll ett kort tal till försvar för konserter och kulturskola som välbehövad friskvård i vårt samhälle även i dag år 2025.

Lite otur var det med ljudteknikern som blivit sjuk och fått en ersättare. Det kan inte ha varit lätt med att balansera allt som var uppmickat och i Culturums livliga akustik som annars är som gjord för det naturliga. Mot slutet tyckte jag att sången låg lite för lågt i helheten. Och i början var ljudet alldeles för vasst i de inledande Beatles-låtarna, men det rättade till sig. Och Beatles måste förstås vara med en kväll som denna med tanke på alla låtar med studiomusiker på trumpet, valthorn, cello och harpa, ”to name just a few”.

Alltså blev det här som helhet en imponerande uppvisning av vad lång planering och stora insatser kan åstadkomma. Och konserten fick ges två gånger samma dag och låg rätt i tiden en grå januarisöndag. Rätt i tiden låg också låtarna som det stora publiken kände igen från sin ungdomstid och gärna kom ihåg och ibland fick sjunga med i. Lägg till att vi från scenen fick höra hur fin publik vi var och hur trevligt alla orkestermedlemmar och nyköpingsbor bemött kvällen gäster. Sådant smicker värmer förstås och jag tror det var uppriktigt!

Text och foto: Frida Jansson (Fler foton finns i en separat fil.)

